Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 10. Den 1. Juli 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Proclamation

om en Lovprisnings- og Taksigelses-Dag for Utah Territorium.

Eftersom det har behaget Ham, som er Fader til alt Godt, at kundgjøre sin Villie for Menneskens Børn i disse sidste Dage; og formedelst hans Engles Tieneste, at give Adams Sønner det hellige Præstedømme igien, formedelst hvilket hans Søns Evangelium er blevet forkyndt, og de hellige Handlinger til Liv og Salighed udrettede; og ved hvilket Middel den Hellig-Aand er bleven meddeelt de Troende, Villige og Oprigtige; hvilket har bragt Tro, Viisdom og Lys til at opkomme i Menneskers Hjerte, og tilskynde dem at tye tilsammen fra Jordens fire Hjørner til et Land, hvor der er Fred og Sundhed; rigt paa mineralske og vegetabilske Midler; gjemt fra gammel Tid, bestemt i de evige Raad til det Brug, som det nu anvendes til; et Land, der er udvalgt fremfor alle andre Lande; langt borte fra den Kiv, Strid, Splid, moralske og physiske Bevægelser, der forstyrrer Nationernes og Rigernes Fred paa Jorden:

Jeg, Brigham Young, Gouvernør over ovennævnte Territorium, har, i Overeensstemmelse med vore Fædres af Plymouth Rocks af de forskjellige Staters og Territoriers Gouvernører længe vedligeholdte Skik, og med et Hjerte fuldt af Ydmyghed og af Taknemlighed til Ham, som er Kilden til alt Godt, for hans store Gavmildhed mod sine Børn, følt en Attraa til at proclamere, og **gjør det** nu, Torsdagen den første Januari atten Hundrede og to og halvtreds, som en "Lovprisnings- og Taksigelsesdag" for Indvaanerne i dette fredelige Territorium; til Abrahams Guds Ære, som har bevaret sine Børn midt i alle de Afvexlinger, de har været kaldte til at gaae igjennem, for hans store Miskundhed i at bevare Nationen udeelt, i hvilken vi boer; fordi han har ladet sit Riges Evangelium udbredes og rodfæstes paa Jorden saaledes, at Mennesker og Djævle ikke formaaer at fordærve det; og at han har lovet de Beboere, der ere tilbage, naar Jorden er bleven renset ved Ild og hviler i Fred, en almindelig Glædesdag.

Og jeg raader alle de gode Indbyggere i Utah, at de paa den Dag afstaaer fra Alt, hvad der kan forstyrre eller bedrøve deres himmelske Faders Aand; at de staaer tidlig op om Morgenen den første Dag i det nye Aar, og vasker deres Legemer med reent Vand; at alle Mænd efterseer deres Fæe med Omhyggelighed, og seer til, at intet Kreatur under deres Varetægt lider Hunger, Tørst eller Kulde; medens Qvinderne bereder den bedste Mad for deres Huusfolk, og har deres Børn færdige til at annamme den i Reenlighed og med Glæde; og at Hovedet for hver Familie nedknæler med sin Familie for Israels Gud, og be-

kjender alle sine Synder og sit Huusfolks Synder, paakalder Faderen i Jesu Navn for enhver Velsignelse, han ønsker for sig og sine, for Guds Israel, og for alle Mennesker; bedende af ganske Hjerte og med forenet Tro, at de forenede Staters Enighed maa blive bevaret uforkrænket fra alle onde Menneskers Anslag, indtil Sandhed har seiret og hersker, og Jehovas Herlighed opfylder Jorden. Derefter bed Faderen i Jesu Navn at velsigne Eders Mad; og naar Dine Folks Fade ere fyldte; da spiis med dem med Glæde og Taknemlighed; og om I føler Jer frydfulde i Eders Hjerter, da syng en Sang til Taksigelse, og opløfter Eders Hjerter bestandigen med Lov og Priis og erkjend den grændseløse Barmhjertighed, som Eder alle Øieblik vederfares. Ogsaa forlanger jeg af alle gode og fredsommelige Indbyggere, at de skal afholde sig fra alle onde Tanker, Ord og Gjerninger paa den Dag; at Ingen forarges over sin Næste; at al Trætte og Uenighed ophører; at Kjevleri imellem Naboer maa være ukjendt; at Sladder og Splidagtighed ikke skal ihukommes; at Mistanke maa blive glemt; at Alle maa lære Sandheden, og ikke behøve Præster til at lære dem; at Alle maa være karske, og ikke have Læger behov; at Alle maa ophæve deres Tvistigheder, og lade Procuraterne sulte; at Alle maa handle som de ønsker at behandles, saa at den fuldkomne Kjerlighed, som uddriver al Frygt, maa herske med Triumph, og der intet er til at forstyrre, end ikke et lidet Barns Ro, i hele Utah Territorium; at der ikke bliver nogen Splidagtighed i Landet; og at den samme Fred maa udstrække sin Indflydelse til de alleryderste Grændser af de evige Høie, og derfra til hvert Menneskes og Dyrs Bolig, til Jordens Ender, indtil en Parder skal ligge hos et Kid, en Løve æde Straa som en Oxe, og et afvant Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule, og finde Fred for sin Sjæl.

Ydermere forlanger jeg, at naar den Dag er anvendt til at gjøre Godt; i at uddele Eders Brød, Eders Smør, Eders Kjød, Flæsk, Kalkuner, Sirup og det Bedste I har af alt, hvad der frembringes i Bjergenes Dale, til de Fattige, I da ender Dagen i den samme Orden og efter det samme Princip, som I begyndte den; at I spiser Eders Aftensmad i Hjertets Enfoldighed, som for Herren, efter Lovprisning og Taksigelse, og Glædessang; idet I ihukommer, at I ikke kan blive mættet med den Hellig-Aand og blive beredte til den himmelske Herlighed, saalænge den ringeste Skabning, under Eders Varetægt og Bestyrelse, mangler det Mindste af hvad Gud har givet Eder Evne til at anskaffe; idet I ihukommer, at den Skabning er afhængig af Eder for sine Nødtørftigheder, ligesom I ere afhængige af Eders Gud for Eders Ophold bestandigen. Føier Eder tilsengs tidlig, at I maa vedergvæges, og staa tidligt op igjen, og saaledes bliv ved til Tider og Timer forandres; eller, endelig siger jeg Eder, vedbliver saaledes fra Dag til Dag, til I opnaaer een af Kolobs Dage (som er 1000 af vore Aar), den Planet, som er nærmest den evige Faders Bolig; og om I da ikke finder Fred og Hvile for Eders Sjæle, ved at øve disse Ting, og ingen anden fremstiller sig at byde Eder bedre Raad, vil jeg være der, og vil, vidende mere, sige Eder, hvad I bør gjøre.

(L. S.) Skrevet paa Gouvernørens Contor i Store Salt-Søe Stad; til Vidnesbyrd om hvilket jeg har tilføiet min Haand, og ladet Territoriets Segl vedhæfte, den 19de Dag i December A. D. 1851, og i de forenede Staters Uafhængighed, det seroghalvfjerdesindstyvende.

Af Gouvernøren Brigham Young.

W. Richards, Secretær pro tem.

Beskikket af Gouvernøren.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 133).

Andet Capitel.

Om Prophetier, hvis Opfyldelse endnu er tilkommende.

"Hvad er Prophetier andet, end Historie omvendt?"

Efter at have gjort Opdagelsen og frembragt tilstrækkelige Beviser at Prophetierne saa vidt ere opfyldte bogstavelig indtil den mindste Tøddel, saa haabe vi Læseren vil holde fast ved den samme Regel, med Hensyn til de endnu tilkommende. Og medens vi staaer paa Fremtidens Dørtærskel, og den endnu ikke ankomne Tids Vidundere er ifærd med at vise sig og præsentere for os til vor Forbauselse de allermægtigste og meest majestætiske Scener, de høist forbausende Omveltninger, de overordentligste Ødelæggelser, saavelsom de forunderligste Beviser paa Jehovas Magt og Majestæt i den store Gjenopreisning af hans lange adspredte Pagts-Folk fra Jordens fire Hjørner. Jeg siger, eftersom disse Scener ere ifærd med at komme tilsyne for os, lad os i Jesu Navn bøie os for den store **Jeg-Er**, og paakalde ham i Tro, at hans Aand maa udvide vore Hjerter og oplyse vort Sind, at vi maae forstaae og troe alt det, som er skrevet, hvor overnaturligt det end monne være. Men o kjære Læser, hvo Du end er, er Du ikke belavet paa Forfølgelse, er Du uforberedt paa at have Dit Navn forskudt som ondt, kan Du ikke taale at blive kaldet en Skjelm, en Bedrager eller en Galning, eller en, som har Djævelen; eller er Du ved menneskelige Troesbekjendelser tvunget til at troe netop saa meget, og ikke mere, da gjør Du bedre i at standse her; thi skulde Du troe det, som er skrevet i Bibelen, som endnu er tilkommende, da vil Du være nødsaget til at troe Mirakler, Undergjerninger, Aabenbaringer, Tegn paa Guds Kraft, endog overtræffende alt det, man hidtil har kjendt; ja Du vil troe, at Vandet vil blive adskilt og Israel gaa igjennem tørskoede, som de gjorde i Mose Dage, da de reiste til deres eget Land; thi intet Menneske har nogensinde troet Bibelen, uden at troe og forvente saadanne herlige Begivenheder i de sidste Dage. Ja jeg vil nu vove at sige, at en "Bibel-Troende" vilde være Noget, som ikkun meget Faa har seet i denne Slægt, nagtet al dens stolte Religion. Thi der er en stor Forskjel imellem at troe Bogen at være sand, naar den er tillukket, og at troe de Ting, som deri ere skrevne. Det er nu betragtet i den christne Verden som en stor Skam, ikke at troe Bibelen, naar den er tillukket; men hvo som helst der vil gjøre Forsøg, vil finde, at det vil blive en langt større Skam at troe, at de Ting, som deri ere skrevne, sikkerlig vil skee. I Sandhed, det er vores urokkelige Tro paa Bibelens Indhold, samt det at det er blevet os omhyggeligen lært, der har været een af Hovedaarsagerne til den Forfølgelse, vi lider. For dersom Prophetierne blive forstaaet af Folket, og deres Opfyldelse skrider frem, vil Christenhedens Secter og Partier fare til de fire Vinde, og Christi Rige vil hæve sig paa deres Ruiner, medens den virkelige Sandheds Kundskab vil dække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund. (Es. 11. 9).

Havende sagt saa meget og raadet til Forsigtighed, jeg spørger, er der nogen af mine Læsere saa dristig og ufrygtagtig for Følgerne, at han med mig tør see paa det Tilkommende, da vil vi begynde med Es. 11. 11, 12, 15 og 16. "Thi det skal skee paa den samme Dag, at Herren skal anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Asyrien og af Ægypten og af

Pathros og af Morland og af Elam, og af Sinear, og af Hamath, og af Øerne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Hedningene og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra Jordens fire Hjørner."

"Og Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir; og han skal slaa den i de syv Bække, og lade dem gaae derover tørskoede. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som bliver tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op fra Ægypti Land."

Her seer Du, at der skal et Banner opreises for Hedningene eller Nationerne; ikke allene for Judas Adspredte, men for de Fordrevne af Israel. Jøderne ere kaldte Adspredte, fordi de ere udstrøede iblandt Nationerne; men de ti Stammer ere kaldte Fordrevne, fordi de ere fordrevne fra Nationernes Kundskab, i et Land for dem selv. Læseren vil erindre, at de ti Stammer har ikke boet i Canaans Land siden de blev bortført af den assyriske Konge Salmanassar. Vi seer ogsaa i det 15de Vers Guds forunderlige Magt fremstillet, som vil blive viist i Ødelæggelsen af en lille Arm af det røde Hav, kaldet Ægypti Havs Odde; og ligeledes, at en vis Flods syv Bække skal slaaes, saa at man skal gaae derover tørskoede; og om Nogen ei skulde forstaae det bogstavelig, det 15de Vers siger: "Der skal blive en banet Vei for de overblevne af hans Folk, hvilket skal blive tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op af Ægypti Land." Nu har vi kun at spørge, om det røde Hav i Mose Dage var bogstavelig adskilt? eller om det var blot at forstaae figurligt? thi, som det da var, saa skal det blive igien. Og dog fortælle Nutidens Theologer os, at Mirakel-Dagene ere forbi for evig; og de, som i vore Dage troe at der kan skee Mirakler, ere regnede som Bedragere, eller i det mindste som usle uvidende Fanatikere; og Publikum advares imod dem, idet de kaldes falske Lærere, der, om det er muligt, vilde forføre selv de Udvalgte. Om denne Gjenopreisning have Propheterne talt saa fuldstændigt og ofte, at vi kan ikkun tage Notice af nogle faa af de tydeligste Exempler, hvilke vil vise de dertilhørende Omstændigheder og Bisager nøie, tilligemed Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved den skal fuldbyrdes. I Jer. 16. 14, 15, 16 siges: "Derfor see, de Dage komme, siger Herren, da der ikke mere skal siges: Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land; men Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og af alle Landene, hvor han havde fordrevet dem hen. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. See, jeg sender Bud efter mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og siden efter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem fra alle Bjerge og fra alle Høie og udaf Hulerne i Klipperne.' Nu, det har bestandig været Skik iblandt Israel, naar de ønskede at udtrykke deres Guds Storhed, at sige: Herren lever, som opførte vore Fædre af Ægypti Land. Disse Yttringer var nok til strax at fremkalde i Tankerne den Kraft og de Undere, der ledsagede denne mærkværdige Begivenhed, og forenede med det alt det, der var stort og skjønt, og var vel skikket til at indgyde Ærefrygt, under en levende Bevidsthed om Israels Guds Kraft. Men, til vor Forbauselse! der er end noget til at skee, som øieblikkelig vil kaste al den Tids store Begivenheder i Forglemmelse, og Israels Børn skal da kjende, at den store Gud lever, ved at kaste deres Tanker paa Begivenheder af en nyere Datum, hvilke da skal være skeet, endnu mere herlige og forundringsfulde end deres Udgang af Ægypten. De vil udraabe: "Herren lever, som for nylig har ført Israels Børn fra Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han

havde drevet dem, og har plantet dem i Canaans Land, som han gav deres Fædre. Dette Begreb vil være ledsaget af megen Aabenbarelse af Herlighed og Ypperlighed, Vidundere og Forbauselser, medens de ihukomme de Aabenbaringer, Kundgjørelser, Mirakler og Barmhjertigheder, som bleve givne og uddeelte under denne store Begivenhed, for alle Nationers Øine.

Med dette for Øie udbryder Jeremias i sidste Vers: "Derfor see, jeg lader dem kjende denne Gang, ja jeg vil lade dem kjende min Haand og min Styrke, og de skal kjende, at mit Navn er Herren."

Men Midlerne, som bliver brugt til at tilveiebringe denne herlige Begivenhed, er ikke allene Opløftelsen af et Banner, saa at vi maa kjende, naar Tiden er fuldkommet, men Fiskere og Jægere vil blive beskjeftiget med at fiske og jage dem fra hvert Bjerg og hver Høi og ud af Klippernes Huler. Læseren vil her mærke: Man skulde ikke sende Missionærer, som ikke vare inspirerede, til at lære Israel hundrede forskjellige Lærdomme og Menneskers Meninger, og fortælle dem, at de formoder, at Tiden omtrent er kommet, for dem at samles. Men Himlens Gud skulde kalde Mænd ved virkelig Aabenbaring directe fra Himlen, og sige dem, hvo Israel er; hvo Indianerne i America ere, dersom de skulle være af Israel, og ligesaa hvor de ti Stammer ere, og alle de adspredte Levninger af dette længe fortabte Folk. Han alene er det, der kan give dem deres Ærinde og Mission, og klæde dem med Kraft fra det Høie til at udføre det store Værk, trods Elementernes Umildhed og al Jordens og Helvedes forenede Modstand. Men, spørger Du, hvorfor skal Herren kalde Mennesker ved virkelig Aabenbaring? Jeg svarer, fordi han ikke har nogen anden Maade at sende Menneskene end netop denne til nogen Tid. Intet Menneske, siger Apostelen, tager denne Ære til sig selv, men han, der er kaldet af Gud, som var Aaron. Nu, vi erkjende alle, at Aaron var kaldet ved Aabenbaring.

Den store Jehovah har aldrig og vil aldrig erkjende nogen Mands Præstedømme eller Betjening, som ikke er kaldet ved Aabenbaring og begavet med Aanden, som i gamle Dage. Men, o, siger Læseren, Du forskrækker mig; thi den hele Hob af moderne Theologer troer ingen Aabenbaring, som er nyere end Bibelen, og ingen direkte Inspiration eller overnaturlige Aandsgaver. Forkaster Du dem alle og siger, at de har ingen Myndighed? Jeg svarer nei, Bibelen gjør det, og jeg er, ærligt talt, tilfreds med dens Afgjørelse, da de ingensteds ere omtalte i Skriften, uden som Lærere, hvem Folket selv har taget sig i Hobetal (det Ord Hobetal mener ikke faa men mange). Men til at bevise mere fuldstændigt, at Gud vil give Aabenbaringer for at istandbringe sit herlige Værk, skal vi henvise Dig til Ez. 20. 33 til 38. Der læses: "Saa sandt jeg lever, siger den Herre Gud, jeg vil visselig regjere over Eder med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; og jeg vil udføre Eder fra Folkene og sanke Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder ud i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder, Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre Gud. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder i Pagtens Baand; og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræder imod mig; jeg vil føre dem ud af det Land, hvor de har opholdt dem, og de skal ikke indgaae i Israels Land; og I skal fornemme, at jeg er Herren."

Du seer, at disse Forjættelser begynder med en dobbelt Forsikkring; først med en Eed, „saa sandt jeg lever;" for det andet med en Forsikkring, jeg vil visselig

regjere o. s. v. Og i Slutningen af samme Capitel udraaber han, at ikke Folket mulig skulde misforstaae ham: „O, Herre, Herre, de siger om mig, han, mon han ikke bruge idel Lignelser!" Her har vi Israels Børn ført ud fra alle Nationer med en stærk Haand og en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; (o, I Nationer, som modstaaer disse Ting, tager Eder iagt, ihukommer Pharaoh, og lærer Viisdom), vi see dem ført ud i Folkenes Ørk; og der vil Herren gaae i Rette med dem Ansigt til Ansigt, ligesom han gjorde med deres Fædre i Ægyptens Ørk. Denne Proces Ansigt til Ansigt kan ikke skee uden Aabenbaring og en personlig Tilkjendegivelse, lige saa meget som i gamle Dage. Nu spørger jeg, vare alle hans Tilkjendegivelser for Israel i Ørken bare Fabler, der ikke skulde forstaaes bogstaveligt? Om det var, vil dette blive ligesaa; thi det ene vil være ganske som der andet, ingen Lignelse, men en herlighedsfuld Virkelighed. Han vil lade dem gaae under Riset, og føre dem i Pagtens Baand. Dette bringer dem i Erindring om en ny Pagt, der saa ofte er lovet i Skriften, at blive gjort med Israels Huus og med Judas Huus, just paa den Tid de skal samles hjem fra deres lange Adspredelse. Nogle have formodet, at den nye Pagt at indsamle Israel viste sig i Christi og hans Apostlers Dage. Men Paulus fortæller os, at det endnu var tilkommende i hans Dage. I det 11te Cap. 25de V. til Romerne, siger han: at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningenes Fylde er indgaaet; og saa skal det ganske Israel frelses; som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme, og afvende Ugudelighed fra Jacob; og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder. Af dette lære vi, at Paulus forstod denne Pagt at være i den tilkommende Tid, ved Israels Gjenopreisning, i de sidste Dage, naar Hedningenes Tid skulde fuldkommes. Da skulde der komme en Befrier for Israel, og ikke før, efterdi de havde forkastet Befrieren, da han kom første Gang. Og han selv sagde til Jøderne: „See, Eders Huus skal lades øde; thi jeg siger Eder: I skal fra nu af ikke see mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!" (Matt. 23. 38). Da og ikke før skulde Pagten blive fornyet med Israel. Og lige det samme spurgte Apostlene, sigende: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget?" (Ap. Gr. 1. 6). Frelseren svarede dem, at det tilkom ikke dem at vide Tid og Stund, hvilket Faderen havde forbeholdt sin egen Magt; men de skulle berede sig at modtage den Hellig-Aands Kraft og bære Vidnesbyrd om ham etc.; det var ligesom han vilde sige til dem: Dette Arbeide er ikke for Eder at fuldkomme, men det skal skee i Herrens bestemte Tid, ved hvem han vil; men gaae I hen og gjør den Gjerning, jeg har befalet Eder.

Atter siger Esaias i sit 61 Cap. 8 og 9 V. i en Tale om denne Pagt, at deres Sæd skulde kjendes iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folket; og alle dem, der seer dem, skulde erkjende dem at være en Sæd, som Herren har velsignet. Nu veed vi, at det er et Spørgsmaal, som alene kan blive afgjort ved Aabenbaring, om Amerikas gamle Indbyggere ere af Jacobs Sæd eller ikke. Atter, det er en Sag af megen Uvished, hvor de ti Stammer ere og hvo de ere; men den nye Pagt, naarsomhelst den kommer for Dagen, vil aabenbare disse Ting, og ikke længere lade os i Tvivl; vi skal da kjende deres Sæd iblandt Hedningene, og deres Afkom midt iblandt Folket. Men! hvor forskjellig var ikke Følgerne af den Pagt, som gjordes for atten hundrede Aar siden, i dens Virkning paa Israel; den nedstyrtede dem i Vantro og gjorde at Alle, som har seet og hørt om dem siden, bekjender at de ere den Sæd, som Herren har forbandet. Naar Pagten fornyes i de sidste Dage, vil Her-

ren føre dem i Pagtens Baand ved at aabenbare sig for dem Ansigt til Ansigt. Lad mig spørge: Hvorledes gjør Gud en Pagt med Folket nogen Tid? Svaret maa blive: Ved at meddele dem sin Villie ved virkelig Aabenbaring; thi, uden den vilde det blive umuligt at gjøre en Pagt imellem to Partier. For at oplyse denne Gjenstand ville vi anføre et Exempel. Vi see, hvorledes vi indgaaer Pagter med hverandre. F. Ex. en ung Mand ønsker at indgaae Ægteskabs-Pagt med en ung Pige, men berøv ham al Leilighed til at aabenbare sine Tanker for hende, og afskær al directe Communication imellem dem, og det er umuligt at en Pagt kan komme istand imellem dem; og saaledes er det med den Almægtige. Han har aldrig indgaaet en Pagt med sine Skabninger uden Aabenbaring; og han kan ingenlunde gjøre det; kort sagt, naar han har oprettet en Pagt med Folket, hvor det har angaaet et heelt Folk, har han deri indsluttet Præstedømmet, Embeder og Authoriteter, tilligemed de Forordninger og Velsignelser, der hører til hans Pagt; og saaledes vil han gjøre denne Gang. Naar den nye Pagt oprettes, vil Guds Rige organiseres med alle dets Embeder, Forordninger, Gaver og Velsignelser, ligesom i gamle Dage; men mere om dette, naar vi kommer til at afhandle om Guds Rige. Men, spørger Du, hvad Trang har vi til at fornye en Pagt, som aldrig har været brudt?

(Fortsættes).

Conferenze.

Holdt i Aalborg d. 3die og 4de Mai 1852.

Ældste Christiansen Conferenzens Præsident. Tilstede af de Halvfjerdsindstyve 1. Ypperstepræster 1. Andre Ældste 5. Præster 7. Lærere 9. Diaconer 2. En stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn Mandagen den 3die Mai Kl. 11 Form.

Præsidenten fremstod, hilste Conferenzen og talede til Formaning og Opbyggelse, og læste derefter Skriverens Beretning om Menighedens Status, der oplyste, at den aalborgske Conferenze tæller 203 Medlemmer, og at Conferenzens Præstedømme udgjør 35 Brødre; endvidere at der siden sidste Conferenze-Møde er døbt 70 Personer, og at de Udelukteds Tal siden Menighedens Stiftelse derssteds beløber sig til 24 Individer. Derefter fremtraadte Ældste Forsgren og udfoldede i hjertelige Ord sin inderlige Glæde over at være i vor Midte, og at kunne sine saa mange Sødskende, og kjende den Aand, der rørte sig, og tage Deel i deres Glæde, og give os sit Raad og Formaning og Opmuntring til at skride fremad med rene Hjerter i Tillid til ham, der selv har grundlagt sit Værk, og hvis Kraft er mægtig i dem, der erkjender deres Svaghed og giver ham Æren, der tilkommer den i al Evighed. Han rettede især sin Tale til Præstedømmet, og betydede dem den Byrde og det Ansvar, der hviler paa Enhver, som Herren igjennem Aandens Vidnesbyrd og ved Præstedømmets Fuldmagt har opreist til at forkynde Frelse og Saliggjørelse for denne sidste Slægt, og at det Lands eller den Byes Blod, hvortil de vare udsendte, vilde Herren kræve af dem, om de ikke gjorde deres Pligt. Derefter fremstillede han den strenge Orden i Guds Kirke, der stedse er bleven opretholdt af Herren til alle Tider, og at den Kirke Herren af sin store Naade og i Overeensstemmelse med Prophetiens klare Vidnesbyrd nu har grundlagt paa Jorden, til Velsig-

nelse og Frelse til alle, som vil være lydig til Evangeliets Principer, er aldeles efter det himmelske Mynster, og som den i Enoks, Moses's og Apostlernes Tid, var bygget paa Aabenbarelse, det evige Kildevæld til Viisdom og Guds Kundskab, men tillige den simple Ledning og ukunstlede Fremgangsmaade, der er viis og kraftig nok for de Eenfoldige og Umyndige, men en Anstødssteen for denne Verdens Vise og Selvkloge, og at Herren ifølge denne Regel opreiste Propheten Joseph, gav ham Himmeriges Nøgler og Myndighed og Magt og Velsignelser ved det evige Evangeliums Aabenbarelse indtil Brigham, igjennem hvem de 12 Apostler ere udsendte, til at oplade Himmeriges Døre for Nationerne, og staae som en Frelse til Alle, der vil troe og antage Evangeliet, men til en Fordømmelse og Snare til Alle, som forhærder deres Hjerter imod Sandhedens Røst, hvilken især udraabes af Mormons Bog, hvilket er et Lys til at oplyse Forstanden om Guds kjerlige Villie med Hensyn til Igjenløsningens Plan, der er lagt fra Evighed af; og fremdeles formanede han Præstedømmet til at holde sig som Mænd, hver paa sin egen Plads, og udviklede, at Velsignelser og kraftige Gjerninger følger kun med en tætsluttet Heelhed og gjensidig Iver, og ved Kjerlighedens Baand, og Fremgang i Reenhed, færdig til enhver Tid at hengive sit Liv for Evangeliets Skyld, og saaledes at staae Satans Magt imod indtil Blodet, dog at gaae frem i Viisdom og Forsigtighed, for ei at bringe Forbandelse over Folket, istedetfor Velsignelse, og saaledes kunne have en uskadt Samvittighed for Gud og Mennesker. Han hilsede derefter Conferenzen fra Ex-Præsidenten, vor høit elskede Broder, Ældste Erastus Snow, og beviduede Sødskende sin Taknemlighed, Tilfredshed og Glæde over de danske Sødskende, og hans Ønsker og Bøn er stedse for dem til Gud, at de maae være værdige af Evangeliet til at nyde Velsignelsen i Zion, hvis Sag han bad dem stedse at fremme.

Derefter opfordredes Brødrene til at udtale deres Følelser, og især dem, der havde været udsendte, hvilket ogsaa skete; hvorpaa Conferenzen ophørte for en halv Time og aabnedes atter med Sang og Bøn.

Præs. fremstod og ønskede, at Broder Jensen vilde glæde Forsamlingen med hans Vidnesbyrd i Evangeliet, hvorpaa Broder Jensen fremstod og talede til Oplysning og Formaning, og fremstillede Herrens Tjeneres Udgang og Fremgangsmaade i gamle Dage, deres Prædiken og Guds midlertidige Riges Opbyggelse, om Frafaldet og Gjenopreisningen i de sidste Dage, og at Christus var gangen til Himlen, indtil hans nutidige Kirkes Opbyggelse er færdig. Han fremhævede de Velsignelser det evige Evangelium medfører, og Herrens simple, men bestemte og ufravigelige Orden til Zions Opbyggelse m. m.

Præs. fremstod og vidnede sin Glæde over Broder Jensens belærende Tale, og formanede Sødskende at gjemme den saavel som alt Aandens Vidnesbyrd i disse Dage i et godt og renset Hjerte, at det maatte bære Frugt og bringe Frelse.

Præs. foreslog Sødskende at opholde i deres Bønner til Herren: Brigham Young som en Prophet, Seer og Aabenbarer, samt Præsident for den hele Guds Kirke paa Jorden, tilligemed hans tvende Raadgivere; eenstemmig vedtaget.

De tolv Apostler foreslaaet til samme Øiemed; eenstemmigen vedtaget.

De Halvfjerdsindstyve ligeledes.

Foresloges for Conferenzen at opholde i Bøn til Gud: Ældste Forsgren som Præsident over Kirken i Skandinavien, tilligemed hans Medhjelper W. Snow, der er bleven sendt hertil med Myndighed af Ældste Erastus Snow, og staaer hos Forsgren i Herrens Tjeneste; eenstemmigen vedtaget.

Kirkens tvende Raadgivere ligeledes; eenstemmigen vedtaget.

Derefter fremstod Br. Jensen og forklarede det Løftes Hellighed de havde indgaaet, og formanede til ikke at bryde denne Pagt, foreslog derefter Ældste Christiansen fremtidigen at opholdes som Conferenzens Præsident; eenstemmigen vedtaget.

Br. Skouv bestemtes til at være Agent og Regnskabsfører over de trykte Sager for Menigheden derstedS. Endvidere foresloges de forskjellige Forstandere at vedblive i deres Kald; eenstemmigen vedtaget.

Det øvrige Præsteskab ligeledes.

Det foresloges dernæst, at Lærer S. Thomsen ordineres til Præst, og udsendes, ledsaget af Lærer Jensen; eenstemmigen vedtaget.

At J. Thomsen ordineres til Ældste og udsendes i Vensyssel.

At J. Ottesen ordineres til Præst og Forstander i Jetzmark Menighed; eenstemmigen vedtaget.

At Dorius gaaer til Salling og forkynder Evangeliet, og medtager N. Milkjer; eenstemmigen vedtaget.

At A. J. Bohn ordineres til Præst og hjelper Ældste Skouv i Tjenesten; eenstemmigen vedtaget.

At N. P. Domgaard ordineres til Ældste og arbeider i Vensyssel efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At A. J. Overlade ordineres til Lærer og arbeider efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At J. C. Jensen ordineres til Præst og arbeider efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At N. Pedersen ordineres til Præst og gaaer ud paa Mission; eenstemmigen vedtaget.

At C. Knudsen ordineres til Ældste og gaaer med Pedersen; eenstemmigen vedtaget.

At C. C. Hyllested ordineres til Ældste og arbeider i Forening med N. Mikkelsen; eenstemmigen vedtaget.

At A. Andersen, som før er bleven ordineret til Ældste, anerkjendes og opholdes i hans Kald som før; eenstemmigen vedtaget.

At K. Nielsen arbeider i sin Hjemegn med Hænder og Aand, saa godt han kan til Guds Ære; eenstemmigen vedtaget.

Derefter fremstod Ældste Forsgren og talte til Lærdom, og Opbyggelse og Formaning, og takkede Conferenzen at den var villig til at anerkjende og opholde Kirkens Authoriteter, og saa mange, som ikke vilde svige den hellige Pagt, skulde være i Tid og Evighed velsignet. Bøn.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Tirsdag Form. Kl. 10½.

Præs. fremstod og tilkjendegav, at han ønskede at overlade Tiden til Br. Forsgrens og Jensens Afbenyttelse, til Opmuntring og Belærelse for de Hellige.

Overpræst Jensen fremstod derpaa og holdt en kraftig, opbyggelig og opmuntrende Tale til de Helliges Belærelse angaaende det hellige Præstedømme, Guds Rige og den Gudsfrygtigheds Hemmelighed, der er skjult for Verden ved Vantroens formørkede Øie og tillukkede Hjerte, og formedelst Menneskenes Kjerlighed til Synden og Had til Gud og hans Anordninger, saa at de vil ikke frem for det Lys, der aabenbarer deres onde Gjerninger.

Derefter fremstod Forsgren og tilkjendegav sin Glæde over at de lagde Byrden paa og havde Tillid til ham; thi han vidste, hvor Kraften for de Svage var at hente. Han talede atter om den Naade det var at være Redskaber for Herren, til at bringe Saliggjørelse til vore Medmennesker, som Zions Herlighed, de Forløstes Maal, og de Oprigtiges Hjem, og han fremlagde en herlig Lignelse om Honningbien, der fløi hid og did i Blomsterhaven og indsamlede den søde Saft til sine Honning-Celler, saaledes var Guds Tienere fra Zion udgangne

for at hente den gode Saft — alt det Gode, der er i Verden, og alle de sagtmodige af Hjertet, for at bringe dem til Frelse og Salighed i Ephraims velbehagelige Dale, og til at pryde det Sted', hvor Emanuel vor Konge vil sætte sin Fod og grundfæste sin Throne og føre Retfærdighedens og Fredens Scepter og bringe sin Faders Herligheds Glands over sine Udvalgte og føde deres Hjerter med Himmelens Fylde, og han fortalte en liden Deel af de Trængsler, som vore Brødre i Zion havde gjennemgaaet, førend de agtedes værdige at nyde Arv der, og fortalte Guds underfulde Førelse med sit Folk igjennem Ørken; og fortalte han, at Kjerlighed, Enighed og Virksomhed, næst Guds Velsignelse, havde tilveiebragt, hvad der nu var udrettet i Zion, der nu maae sees med Forbauselse, og at den Ene virkede for den Andens Gavn, og at Veien nu er banet for de Andre ved de Helliges Trængsler, Udholdenhed og Blod, hvilket ogsaa maatte give os Mod til at stride og gaae fremad, og intet spare for Zions retfærdige og evig bestemte Sag. Og Indbydelsen er gaaet ud til alle Nationer, og Frelsens Budskab lyder til alle Slægter, om at komme at bygge et Huus for Herren og et Sted til Hvile for hans Folk, og være velsignet af Gud i Evighed.

Derefter foretoges Ordinationer.

Conferenzen ophævedes for en halv Time, medens Sødskende nød lidt Forfriskelse og aabnedes atter Kl. 3 Eftermiddag.

Ældste Forsgren stod frem og talte meget til Lærdom og Trøst, og talte atter om de Hellige i Zion og deres Arbeide for at berede Veien for at deres fattige Sødskende kunde komme med de Rige til Zions Hvile, og at de nemlig i Zion havde grundlagt et vedvarende Fond i dette Øiemed, hvilket ligeledes nu er grundlagt i Kjøbenhavn og Fredericia, og ønskede, at de Hellige her ligeledes vilde være Herren velbehagelig ved at oprette et saadant vedvarende Emigrationsfond.

Br. Jensen talede nogle Ord i samme Retning, og det blev da eenstemmigen vedtaget, og en Capital af 261 Rbd. 3 Mk. 10 Sk. blev givet som en Grundvold eller Begyndelse til et Fond herstedѕ.

Derefter fremstod Præsidenten og takkede for den Enighed og Kjerlighed, der havde viist sin Kraft i en velbehagelig Gjerning for Gud, og formanede fremdeles til at være aarvaagne i Bøn og holde sig rene i Hjertet, og vandre i Oprigtighed for Herren, og enhver at varetage sit Kald med Standhaftighed og Tillid til Herrens Bistand og Hjelp.

Præsidenten ønskede slutteligen Herrens Velsignelse over Forsamlingen, som derpaa sluttedes med Sang og Bøn til første Søndag i August.

N. C. Christiansen,
Skriver.

Om Opsætsighed.

(Oversat).

Endskjøndt dette kan betragtes som en Synd, af hvilken kun Faa, sammenligningsviis talende, ere fundne skyldige i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige, er det ikkedesmindre høist nødvendigt, at de Hellige skulde sættes paa Vagt imod denne Aands Overtalelser og Paatvingelser; thi Satan lægger mange Snarer til at hilde Guds Folk.

Lucifer, Morgenrødens Søn, blev nedstødt fra sin høie og ophøiede Stilling, og tilligemed alle dem, der voterede for ham, kastet ned i Helvede, fordi han var funden skyldig i denne Synd, hvis frygtelige Følger

har ikke endnu været aabenbarede i Ordets fulde Betydning, uden for Herrens Udvalgte, hvilke har seet disse Ting i Syner ved Guds Kraft. Saaledes udkastede Herrenfalle dem af sit Rige, som fortørnede ham.

Dersom vi tager en tilbageskuende Oversigt af Guds Handlinger imod Menneskenes Børn i de forskjellige Tidsaldere og Uddelinger af hans Forsyn, skal vi opdage, at der var mange oprørske Aander iblandt dem, som paatog sig den Herre Jesu Navn. Denne oprørske Aand krøb hyppigen ind iblandt gamle Israel, især i Mose Dage; thi da de vare befriede fra Ægyptens Trældom og satte i Ørkenen til Frihed, vare de uvillige til at lade sig regjere ved Moses, Herrens Salvede. De bleve vrede paa ham, fordi han havde bragt dem ud af Fangenskab, og sagde, at han havde bragt dem til et Sted, hvor de manglede Brød, og rimeligviis vilde omkomme; hvorfor Moses paakaldte Herren, og Himlene vare naadige imod dem, saa at Herren lod Manna regne ned i Leiren, 2. Mos. 16. Og Gud, siger Psalmisten (78, 24) gav dem af Himlens Korn — Mennesket spiste Engleføde: han sendte dem Kjød i Overflødighed. Atter de knurrede imod Moses, fordi de manglede Vand; da han slog den haarde Klippe, og Vand styrtede ud, og de bleve tilfredsstillede (4 Mos. 20. 2 til 11). Men endnu fik denne misfornøiede, knurrende og anklagende Aand Herredømmet over dem, og de beskyldte Moses for at han havde ført dem i Ørkenen til at sulte og døe; og de bleve endog saa uregjerlige, at Herren befalede Moses at gaae afsides, at han kunde udslette dem af Jorden (4 Mos. 16, 21). Da vi læser, at Moses gjorde Forbøn foran Herren paa deres Vegne, og Herren sparede dem, formedelst hans Tieners Forbøn, men ikke uden en streng og haard Tugtelse. Uagtet Naadesbeviisningerne vare saa overflødige, var der dog de, som vovede at sætte sig op, ligesom de hovmodige Filistre, og atter fortørnede Herren ved at staae op imod Moses, nemlig: Korah, Dathan og Abiram. Disse tænkte paa at stadfæste deres Rettighed iblandt Folket til at være dets Regenter, og herved indgjød de, saa vidt deres Indflydelse strakte sig, en oprørsk Aand, idet de sagde til Folket, at Moses gjorde altfor meget af sig selv — at han havde ikke den Myndighed han sagde sig at have, og at han ønskede at regjere som Fyrste over dem etc. Saaledes tænkte de at opbygge dem selv ved at modsætte sig Mose, Herrens Salvedes Formaninger og Underviisning; men naar de tænkte deres Hensigter næsten opfyldte, gjorde Herren en ny Ting paa Jorden, og de, med Alt hvad dem tilhørte, foer ned i Afgrunden, 16.

Og endskjøndt Guds Godhed mod de Retfærdige og hans Strenghed mod de Ugudelige blev saa klarligen fremviist for deres Øine, tillode de (de Ugudelige) dog hiin oprørske Aand endnu at herske iblandt dem, indtil deres Synder vare af en saa gruelig Natur, at Herren sendte Pesten iblandt dem, 16. 41, 50. En anden Gang straffede Herren dem ved at sende gloende Slanger i deres Leir, ved hvilke de bleve piinte og plagede, 21. 4, 9. Virkelig, gjennem hele deres Vandring viste de en ugudelig, selvraadig, oprørsk Aand. Ydermere Tusinder bleve feiede bort, fordi de ikke lyttede til den sande Hyrdes Røst, men forkastede Guds Raad til dem, og det til deres egen Ødelæggelse, 16. 33, 35, 49; og 26. 63—65.

I Samuels, Prophetens Dage, den samme oprørske Aand viste sig hos Kong Saul, som, uvillig til at vente indtil den rigtige Myndighed skulde sige: gjør dette eller hiint, gik og frembar Offer tværtimod Samuels Raad, og saaledes mishagede Herren. Og for dette, siger Propheten, skal Riget tages fra Dig, og gives til en Anden efter Herrens eget Hjerte, 1. Sam, 13. 5—16.

Kong Uzziah var ogsaa opfyldt med denne sig selv ophøiende Aand, og for-

søgte at forrette Ordinanzer, hvilke ikke hørte til hans Kald; og for dette blev han slaaet, medens han var i Herrens Huus, med hiin afskyelige Sygdom — Spedalskhed; hvorpaa Præsterne stødte ham ud af Templet, og han forblev spedalsk indtil sin Død, 2 Krøn. 26.

Disse, med de talrige Fortællinger, hvilke vi har i Mormons Bog om Rebeller og de Domme, der kom ov'r dem, burde være tilstrækkelig Advarsel til alle Sidste-Dags-Hellige imod deres smigrende Taler og forunderlige Paastande, som, for at vinde Magt og Indflydelse, paa en underfundig Maade stræber at ødelægge deres Brødres Indflydelse, som Gud har beskikket til Raadgivere og Lærere for sit Folk. Ikkedesmindre maa jeg med Bedrøvelse sige, at denne Aand har leilighedsviis foruroliget denne Kirke fra den Tid den først blev stiftet. Men hvorledes er det gaaet alle saadanne oprørske Charakterer? Vi kunne nævne Flere til Exempel; de er hadet af Gud, foragtet af Engle, og er ligesom en Stank for alle gode Mennesker. Og ligesom Korah og hans Selskab, vil de gaae ned med Skjændsel til Afgrunden. De maae lide i det Fængsel, der var beredt Djævelen og hans Engle; medens de, som de har forurettet, forfulgt, og anlediget til at blive myrdet, skal leve og regjere med Christo 1000 Aar.

Jeg indseer, at det er temmelig vanskeligt undertiden at adlyde Raad af dem, der er sat over os i Herren, især naar deres Tilraadelser er lige tvært imod vore Følelser og Ønsker. Dette er en Følge af vore taabelige Traditioner, og at have formedelst Opdragelse indsuget schismatiske og fordærvede Meninger om Styrelse. Og derfor foruroliges vi af *ivrige oprørske Aander*, som tænke, deres Veie ere de bedste, og burde derfor antages. Og om de ikke kan faae Tilladelse til at gjøre som dem behager, — antage de deres egne Forholdsregler, udføre deres egne Planer, og anseer sig berettiget til at see deres Søskende over Hovedet, de blive misfornøiede, og om der ikke raades dem til en og hver Ting, som tilfældig passer til deres lunefulde Tilbøieligheder, vil de gaae til Værks paa deres eget Ansvar. Paa denne Maade ere mange faldne fra høie og hellige Stillinger i Christi Kirke. De har negtet at belæres det himmelske Princip om „*Fuldkommen Underkastelse under Hovedet*," og herfor har Authoriteterne været, og er nu, under den smertelige Nødvendighed af at afsondre alle saadanne Charakterer fra Kirken. Jeg siger „*smertelige Nødvendighed*," og saadan det er til dem, der forstaaer deres sande Stilling, som har lært *at gjøre ligesom de tilraades ved det levende Præstedømme*, for de ønske alle at komme til Christum, og blive frelst ad *hans egen beskikkede Vei*; men endskjøndt *smerteligt*, er det desuagtet, deres bydende Pligt, for Herren har sagt os, at han vil „udrydde alle Ting af sit Rige, som giver Forargelse."

Herren har ogsaa underrettet os om, ved hans Tjener Joseph, at hine Hyklere skal bringes til Dom, som arbeider under Maske paa at tilintetgjøre hans Planer; og deres Synder kan ikke skjules, endskjøndt de kan have begaaet dem i Midnatsmørke, Herren vil bringe dem til Dom. Han har ligeledes sagt, at de „*Gjenstridige er ikke af Ephraims Blod*."

Hvad Slags Folk burde vi være med alle disse Advarsler for os, vi, som har deeltaget i de store, uvurdeerlige Velsignelser af den **nye og evige Pagt**? Vi burde være de oprigtigste, dydigste, forstandigste og meest Gud lige paa denne Jord; at fremvise ved vor Vandel og Opførsel overalt, at vi er Guds særegne Folk, nidkjær til gode Gjerninger. Og, om vi komme i Besiddelse af alle Naadegaver af Christi Evangelium, som er forkyndt i disse sidste Dage, da vil vort Lys skinne til Alle rundt omkring.

Mange, formedelst vort gode Exempel, vil bringes til at see Fortræffeligheden af det Værk, i hvilket vi er beskjæftiget og antamme det, og dermed forherlige vor himmelske Fader. Og har vi givet vor Sjæls Frelse saa vidt i deres Hænder, som Herren har sendt til at beskjære sin Viingaard den sidste Gang, saa lad os sætte uskrømtet Tillid til dem for tilkommende Underviisning, og stræbe at lære vor Frelsers store Hemmelighed, hvilken er at gjøre som os er tilsagt! og da skal vi undgaae at strande paa Apostaziens farlige Sandbanker, eller at blive skyldig i „Rebellion," de frygtelige Følger af hvilke er tildeels fremsat i denne Artikel. Gid vore vogtende Engle vedblive at vaage over os indtil Menneskets Søn skal komme i Kraft og stor Herlighed til at give Riget og Storheden af Riget under hele Himlen, til den Allerhøiestes Hellige, i Jesu Christi Navn. Amen.

Bladet vender sig.

De Sidste-Dags-Hellige har været og er i en fremskridende eller belærende Tilstand. De samler dagligen og hver Time Kundskab i den bedste af alle Skoler, nemlig den praktiske Skole af Erfarenhed. Disse ere deres Forberedelses-Dage, i hvilke de ofte drives til at opsende Bønner med stærkt Raab og med Taarer til Ham, som er mægtig til at frelse dem fra Døden. En „herlig Bestemmelse venter dem." En Bestemmelse rig paa evigt Liv og straalende med celestial Glorie. Der kommer en Tid, da alle de ulige, modsigende og uinspirerede Systemer af politisk og religiøs Regimente vil falde til Jorden, og give Plads til Jehovas faderlige Regjering, som har Ret til at regjere. Det Regjeringssystem han vil indføre, vil indeholde al en alviis Skabers Viisdom og Erfarenhed. Det vil være saa meget ypperligere end denne Verdens ufuldkomne Regjeringer, som Lyset er forskjelligt fra Mørket. Menneskenes klareste Begreber staaer umaaleligt langt tilbage for „Frihedens fuldkomne Lov." Naar denne Lov faaer Overmagten, vil Guds Villie „skee paa Jorden, som den skeer i Himlen." Guds Børn, begavet med Melchisedeks og Aarons kongelige Præstedømmers Fuldmagt, vil handle i alle Regjeringsanliggender, baade aandelige og timelige, under Titeler og Værdigheder af „Konger og Præster for Gud." Jesus Christus vil blive Faderens Repræsentant, og det store Hoved for al Authoritet og Magt. For Ham maae alle Knæe bøie sig. Den Herre Jesus vil være besynderlig dygtig til et saa vigtigt og ansvarsfuldt Embede. Han gjennemgik en Skole lig den de Hellige nu gjennemgaaer, og til den selv samme Ende, nemlig til at gjøre ham dygtig til at regjere. Han er fuldkommen bekjendt med det menneskelige Hjertes Bevægelser. Han kjender fuld vel de Motiver, der skynder Menneskene til at handle. „Han var foragtet og forkastet blandt Mænd." Han var forfulgt af meget fromme, andægtige, helliggjorte og skinhellige Præster, Skriftkloge og Pharisæere, og blev tilsidst korsfæstet formedelst deres Indflydelse. De viste sig for ham i deres virkelige Charakteer, og for ham blev deres Hjerters Hemmeligheder aabenbaret. Lige saa er det i vore Dage. Christne Præster og ærværdige eller høiærværdige Theologer bryde sig ikke om, hvorledes de begegner os. De bærer ingen Kappe; de paatager sig ingen Maske. De holder ikke deres Ondskab og Had til os tilbage. Vi ere velbekjendte med deres sande Charakteer. Vi har upaatvivlelige Beviser derpaa; „Gjerning taler høiere end Ord." Det hele

Kildevæld af Tanker og Motiver, der driver det menneskelige Sind til at handle, er synbar for vore skjelnende Øine. Vi kan læse Attraaer og Hemmeligheder udaf Menneskenes Hjerter. De søge ikke at skjule dem for os. „O, Du er en Mormon," siger de, og i deres hede Nidkjærhed forglemmer de Barmhjertighed, Viisdom og Ret. Det er alligevel ganske rigtigt; deres Opførsel fylder deres Ugudeligheds Maal, og tjener med det samme som et Riis til at revse de Hellige og saalunde at fremskynde deres Fuldkommengjørelse. Men Bladet vil snart vende sig; Guds Rige vil seire over Menneskenes Riger i denne Slægt. De Sidste-Dags-Hellige beredes til virksom og mægtigen at tage Deel i samme. De vil være vel skikket dertil. Den store Kundskab om det menneskelige Hjerte, som de vil have opnaaet, vil gjøre dem dygtige til at langt forudsee og til hurtigt at indsee og at de vil være mindre udsat for at blive bedragne end mange, der nu ere sysselsatte med Regjeringssager. O, betænker disse Ting, I som viser Foragt, at ikke Eders Baand gjøres stærke til Fordærvelse. O I Spottere, betænker disse Ting, at I ikke, naar de skeer, skal have til at „see, og forundre Eder og omkomme."

Saaledes ere vore Tanker, medens vi dybsindigt betragter Kirkens forbigangne Erfaring og nærværende besynderlige Stilling. Den har været beløiet, bagvasket og ilde omtalt af alle Klasser, men meest af de religiøse, fordi deres skriftstridige Kunster stode i Fare. Vi har sagt, at Bladet vilde snart vende sig. Vi kunde sige, det vender sig allerede, for det har visselig begyndt at vende sig. De Hellige har det skjønne Territorium Utah til deres Arv og Eie. Brigham Young, den Prophet, Seer og Aabenbarer, er bleven beskikket af Gud og af Menneskene til at styre og regjere de Hellige i Ephraims Dale. Visse ugudelige Mænd bleve ogsaa beskikkede af Menneskene til at være hans Medhjælpere, men de fandt, at de Helliges Boliger vare ikke Steder for Kiv og Ondskab, hvorfor de Helliges Selskab slet ikke var behageligt for "uretfærdige Dommere." Dalene imellem de stenige Bjerge vare for hede for dem, der handler uret. De kunde ikke finde noget Opholdssted der, eller nogen Kappe til at skjule deres Ureenhed, hvorfor de snart vendte om, og med Æresløshed flyede fra disse fredelige Dale, skjøndt intet Menneske forfulgte dem. En forskrækkelig "Rapport" blev præsenteret for Congressen til Undskyldning for deres Pligters Forsømmelse; Sagen blev af Congressen henviist til Commiteen for Territorier. Men Commiteen fandt Dommernes Rapport saa raadden, at den undslog sig for at skrive nogen egen officiel Rapport paa Sagen. Sildige Efterretninger i New York Tribune beretter, at Præsident Fillmore har udnævnt Ældste Willard Richards, een af Kirkens øverste Præsidentskab, til Sekretær-Embedet i Utah, istedetfor B. D. Harris, som er afgaaet; og Ældste Orson Hyde, Præs. for de tolv Apostler, til Underdommer-Embedet i de Forenede Staters Høieste-Ret i Utah. Vi tænker Præs. Fillmore har handlet med Viisdom og efter Godtbefindende i ovenstaaende Udnævnelser. Det maa være indlysende i sig selv for ethvert fornuftigt Menneske, at det er bedre Politik for en Regent at udnævne eller beskikke saadanne Mænd til Embede, som Folket har Agtelse for og Tillid til, end det er at gjøre anderledes. Ved at dømme efter disse to udnævnte Mænds Charakteer og hvorledes deres Vandel har været, ere vi overbeviste om, at de vil opfylde deres Pligter i benævnte høie Embeder med Duelighed og Retskaffenhed, dersom de beskikkes dertil.

Siden vi taler om disse Ting, vil det maaskee ikke være af Veien at bemærke, at der er en høi Bestemmelse med Amerikas Land, hvoraf ikkun faa vide. Det er et udvalgt Land over alle andre, frugtbart og rigt paa Mineralier, mere ædelt og frit i

dets Natur end noget andet Landskab, til at berige Sindet med ædle, høie og store Meninger og udvidede Begreber. Det er bestemt til at være Skuepladsen for de allerforunderligste og glorrigste Begivenheder i de sidste Dage. Formedelst Jehovas uransagelige Viisdom har selv Kundskaben om dets Tilværelse været holdt tilbage fra den østlige Halvkugles Beboere indtil de sidste faa Aarhundreder; thi i Evighedens Raad blev det fraskilt som Stedet for Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, nemlig det Rige, som skal opfylde al Jorden og bestaae evindeligen. Det store Bækken af Amerikas Fastland, med dets utallige frugtbare Dale eller Kamre, er af Gud bleven fraskilt til at vorde et Gjemmested for hans unge Rige, medens hans grumme Vrede nedlægger de Ugudelige og bringer deres stolte Hjerter til at erkjende det hellige Præstedømmes og Apostelskabs Fuldmagt. Der er intet Marked i disse Dale for videnskabelig, politisk eller juritisk Giøglerie; der gives ikke Plads for politiske Snydere; de har efter Guds den Almægtiges urokkelige Beslutning været bevaret som et Hjem for Frihed, Ret og Retfærdighed; og alle Embedsmænd, baade Rettens og Regjeringens, som gaaer did, maa være belavede paa at udrette deres Pligt paa en simpel, ligefrem, aabenbar Maade, i Retfærdighed, i Herrens Frygt, til Folkets Bedste og til Ære og Roes for dem selv.

Amerikanske Avis-Nyheder.

Vi have modtaget nogle Efterretninger fra „Utah," dette Territorium, som nogle Mennesker allerede har skilt fra Forbundet. Efterretningerne røber ikke i mindste Maade, at Mormonerne tragter efter at grunde nogen uafhængig Republik; men viser, at de har ikke isinde at erkjende de Rapporter, som Dommerne, der har forladt dem, har indgivet, uden Undersøgelse. Mormonerne og deres Guvernør troer, de har Ret og god Grund paa deres Side; men hvorledes dette er eller ikke, saa er det een uimodsigelig Sandhed, at Colonierne i Utah udvikler sig og udstrækkes i alle Retninger, at der hersker Fred, og at Lyksalighed viser sig i alle Ting; kort sagt, Alt synes at være saa regulært indrettet, som Samfund kan være, og Christendommens Love underdanig.

U. S. Courier,

Et privat Brev fra Dommer Lniw stemmer, med Hensyn til de utaiske Tvistigheder, aldeles ikke overeens med hans Medcollegaers, Dommerne Brandeburys og Brocchus's Fortælling. Han skriver, at Mormonerne har stor Yndest for de Forenede Staters Constitutions og Loves Grundsætninger, og at deres fornemste Klage er, at de ikke kan faae Lovene fuldbyrdet i deres Sag. Han skriver, at Guvernør Young gjorde alt hvad han kunde, for at bilægge Tvistighederne i Venskabelighed, og udtaler sig saaledes om de bortløbne Dommere: „Dommerne Brandebury og Brocchus ere bedre underviste i de smaa praktiske Bevægelser i Loven end Guvernør Young, men, som en stor almindelig Tænker, kan de ikke naae ham med en Tifods Stage. De saae i al Fald, at Guvernør Young førte en Indflydelse her, som de ikke havde Aandskraft nok til at hamle op med, og jeg tænkte og tænker endnu, at det var den skjulte Aarsag til deres Bortreise. Guvernør Young har en Indflydelse her, som ingen Mand fra Staterne kan have, og efter min Anskuelse er den ei alene vel fortjent, men ogsaa vel anvendt."

Cincinnati Atlas,

Dommerne fra Utah ere blevne tvungne til at afstaae eller fratræde deres Embeder,

og Andre ere udnævnte til Senatet. Præsidenten har handlet viselig, og Utahs Deputerede i Congressen har forsvaret baade sig selv og dem ham udsendte mod en Sammenrottelse af udelukkede Mormoner, uretfærdige Dommere og ærgjerrige, vindesyge Politikere, som ventede at drive Præsidenten til det vovelige Stykke, at afsætte Guvernør Brigham Young, give dem og deres Medhjælpere Magt og Plads under General-Guvernementet, understøttet af en stærk Militærmagt „til at knuse Mormonerne" (efter Brocchus's Talemaade), eller til at forstyrre Mormonerne og forjage dem fra deres Besiddelse ved Store Saltsøe, saa at disse Dommere og deres bedningagtige Medspekulanter kunde indgaae i det forjettede Land ved Saltsøe Stad og nyde de første Frugter af Mormonernes Monopolium.

New York Tribune.

Hr. Mendenhall i Springville i Utah Dal brød 38 Agre nyt Land, og avlede paa samme iaar 600 Skpr. Hvede, 250 Skpr. Mais, 260 Skpr. Beder (hvoraf nogle veiede 22 Pd.), 275 Skpr. Kartofler (hvoraf nogle veiede 5½ Pd.), 20 Skpr. Rødløg, 11 Skpr. Erter og 11 Vognlæs af Græskar, hvoraf mange veiede 100 Pd. og derover, samt en Mængde af andre Artikler.

Deseret News.

Poesie.

Saa sikker en Grundvold for Eder, som troer
Er lagt for Din Tro i Din Guds eget Ord;
Hvad meer kan han sige end det han har sagt?
Til dem, som med Jesus i Daaben giør Pagt.

I alleslags Kaar, — enten syg eller karsk,
I Fattigdoms Dal eller Rigdommens Marsk,
Om hjem' eller ude, paa Land eller Søe,
Han gi'er Dig at leve, og aldrig at døe:

"Frygt ei! Jeg er med Dig; vær kun ved godt Mod;
For **Jeg** er Din Gud og vil end være god;
Ja, styrke Dig, hjælpe Dig, give Dig Aand,
Opholde Dig ved min almægtige Haand.

"Om igjennem Prøven jeg lader Dig gaae,
Min Naade tilstrækkelig skal Du vist faae;
Du skal ikke skades af Prøvelsens Ild;
At gjøre Dig reen, det er alt hvad jeg vil.

"Den Sjæl, som til Jesus sin Lid haver sat,
Jeg vil ei forlade i Mørkhedens Nat;
Den Sjæl, om al Helved imod den mon staae,
Formedelst min Naade skal Salighed naae."

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.